

Přílohy

Příloha číslo 1 - Souhlas s prováděním výzkumu – náměstkyně FN HK

Vážená paní
Mgr. Dana Vaňková
Náměstkyně pro ošetrovatelskou péči
Sokolská 581
500 05 Hradec Králové - Nový Hradec Králové

v Hradci Králové, dne 5. 11. 2018

Věc: Žádost o povolení výzkumného šetření ve Fakultní nemocnici Hradec Králové.

Vážená paní magistro,

dovolujeme si Vás požádat o povolení výzkumného šetření ve Vaší nemocnici, jež by mělo být součástí závěrečné bakalářské práce studentky Hany Koutné narozené 31. 1. 1996, posluchačky 3. ročníku bakalářského studijního programu Ošetrovatelství, prezenční formy, LF UK v Hradci Králové.

Cílem této práce je zjistit jak pacient prožívá svůj překlad do Léčebny dlouhodobě nemocných, jaké informace se k němu dostávají a jakou má představu o zařízení tohoto typu. Přínosem práce by mělo být zlepšení přípravy pacienta na překlad do LDN a podpoření adaptace na nové prostředí LDN. Výzkumné šetření bude provedeno formou dobrovolného anonymního polostrukturovaného rozhovoru.

Závěrečná práce je zpracována pod odborným vedením PhDr. Mariany Štefančíkové, Ph.D., odborné asistentky Oddělení společenských věd Ústavu sociálního lékařství.

Výsledky šetření Vám rádi poskytneme.

Prosíme o sdělení Vašeho rozhodnutí

S pozdravem

Hana Koutná
Stěžírky 108
503 12 Stěžery
hanakoutna@atlas.cz

PhDr. Mariana Štefančíková, Ph.D.
Odborný asistent Oddělení společenských věd
Ústav sociálního lékařství
Lékařská fakulta UK v Hradci Králové
Šimkova 870
500 03 Hradec Králové
Tel. +420 495 816 415
E-mail: stefancikovam@lfhk.cuni.cz

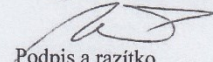
Vyjádření vedení instituce:

- Souhlasím
 Nesouhlasím

Datum:

5. 11. 2018

Mgr. Dana Vaňková

Podpis a razítko

FAKULTNÍ NEMOCNICE
náměstkyně pro ošetr. péči
500 05 Nový Hradec Králové

Příloha číslo 2 - Potvrzení o výzkumu – Ortopedická klinika

FAKULTNÍ NEMOCNICE
HRADEC KRÁLOVÉ

Potvrzení o výzkumu v rámci závěrečné/seminární práce ve Fakultní nemocnici Hradec Králové

Příjmení a jméno studenta, titul:	Hana Koutná
datum narození:	31. 1. 1996
adresa bydliště (ulice, čp, PSČ, město):	Stěžírky 108, 503 12 Stěžery
telefonní kontakt:	+420 774 499 801
e-mail:	hanakoutna@atlas.cz
Název školy, fakulta, katedra:	Lékařská fakulta Univerzity Karlovy v Hradci Králové
Studijní program, Studijní obor / ročník:	Ošetrovatelství, obor všeobecná sestra, 3. ročník prezenčního bakalářského studia
Typ práce (bakalářská, diplomová, disertační, absolventská, seminární):	Bakalářská práce
Téma:	Překlad do LDN očima pacienta
Jméno vedoucího práce:	PhDr. Mariana Štefančíková, Ph. D
Skupina respondentů / předpokládaný počet:	3 – 6 pacientů
Klinika - pracoviště, kde bude výzkum prováděn:	Ortopedická klinika
Metodika výzkumu:	kvalitativní (polostrukturovaný rozhovor)
Období výzkumu (od – do):	12. 11. 2018 – 25. 3. 2019
Souhlas pracoviště, kde bude výzkum prováděn	
Jméno: Mgr. Jaroslava Mandřáková	 Souhlasím FAKULTNÍ NEMOCNICE HRADEC KRÁLOVÉ Sokolská 581, 500 05 Hradec Králové ORTOPEDICKÁ KLINIKA IČO: FN00179906, tel.: 495 833 519
Pozice: vrchní sestra	
Razítko a podpis:	

Beru na vědomí, že moje výše uvedené osobní údaje jsou ve smyslu čl. 6, odst. 1 b) Obecného nařízení o ochraně osobních údajů (GDPR) nezbytné pro uzavření smlouvy o odborné praxi - výzkumu s Fakultní nemocnicí Hradec Králové, IČ 00179906, která je bude zpracovávat po dobu průběhu praxe – výzkumu a následně je uloží po dobu běhu skartační lhůty, která aktuálně činí 10 let.

Datum:

Podpis žadatele:

.....
Vedoucí práce

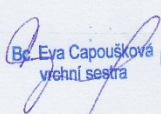

.....
Student

Příloha číslo 3 - Potvrzení o výzkumu – Chirurgická klinika

FAKULTNÍ NEMOCNICE
HRADEC KRÁLOVÉ

Potvrzení o výzkumu v rámci závěrečné/seminární práce ve Fakultní nemocnici Hradec Králové

Příjmení a jméno studenta, titul:	Hana Koutná
datum narození:	31. 1. 1996
adresa bydliště (ulice, čp, PSČ, město):	Stěžírky 108, 503 12 Stěžery
telefonní kontakt:	+420 774 499 801
e-mail:	hanakoutna@atlas.cz
Název školy, fakulta, katedra:	Lékařská fakulta Univerzity Karlovy v Hradci Králové
Studijní program, Studijní obor / ročník:	Ošetřovatelství, obor všeobecná sestra, 3. ročník prezenčního bakalářského studia
Typ práce (bakalářská, diplomová, disertační, absolventská, seminární):	Bakalářská práce
Téma:	Překlad do LDN očima pacienta
Jméno vedoucího práce:	PhDr. Mariana Štefančíková, Ph. D
Skupina respondentů / předpokládaný počet:	3 – 6 pacientů
Klinika - pracoviště, kde bude výzkum prováděn:	Chirurgická klinika
Metodika výzkumu:	kvalitativní (polostrukturovaný rozhovor)
Období výzkumu (od – do):	12. 11. 2018 – 25. 3. 2019
<u>Souhlas pracoviště, kde bude výzkum prováděn</u>	
Jméno: Bc. Eva Capoušková	
Pozice: vřehní sestra	
Razítko a podpis:	 FAKULTNÍ NEMOCNICE HRADEC KRÁLOVÉ chirurgická klinika

Beru na vědomí, že moje výše uvedené osobní údaje jsou ve smyslu čl. 6, odst. 1 b) Obecného nařízení o ochraně osobních údajů (GDPR) nezbytné pro uzavření smlouvy o odborné praxi - výzkumu s Fakultní nemocnicí Hradec Králové, IČ 00179906, která je bude zpracovávat po dobu průběhu praxe - výzkumu a následně je uloží po dobu běhu skartační lhůty, která aktuálně činí 10 let.

Datum:

Podpis žadatele:

.....
Vedoucí práce

.....
Student

Příloha číslo 4 - Potvrzení o výzkumu – II. interní gastroenterologická klinika

FAKULTNÍ NEMOCNICE
HRADEC KRÁLOVÉ

Potvrzení o výzkumu v rámci závěrečné/seminární práce ve Fakultní nemocnici Hradec Králové

Příjmení a jméno studenta, titul:	Hana Koutná
datum narození:	31. 1. 1996
adresa bydliště (ulice, čp, PSČ, město):	Stěžírky 108, 503 12 Stěžery
telefonní kontakt:	+420 774 499 801
e-mail:	hanakoutna@atlas.cz
Název školy, fakulta, katedra:	Lékařská fakulta Univerzity Karlovy v Hradci Králové
Studijní program, Studijní obor / ročník:	Ošetřovatelství, obor všeobecná sestra, 3. ročník prezenčního bakalářského studia
Typ práce (bakalářská, diplomová, disertační, absolventská, seminární):	Bakalářská práce
Téma:	Překlad do LDN očima pacienta
Jméno vedoucího práce:	PhDr. Mariana Štefančíková, Ph. D
Skupina respondentů / předpokládaný počet:	3 – 6 pacientů
Klinika - pracoviště, kde bude výzkum prováděn:	II. interní gastroenterologická klinika
Metodika výzkumu:	kvalitativní (polostrukturovaný rozhovor)
Období výzkumu (od – do):	12. 11. 2018 – 25. 3. 2019
<u>Souhlas pracoviště, kde bude výzkum prováděn</u>	
Jméno: Květoslava Hametová Vašíčková	
Pozice: vrchní sestra	
Razítko a podpis:	 II. interní gastroenterologická klinika Fakultní nemocnice Hradec Králové 500 05 Hradec Králové K. Hametová

Beru na vědomí, že moje výše uvedené osobní údaje jsou ve smyslu čl. 6, odst. 1 b) Obecného nařízení o ochraně osobních údajů (GDPR) nezbytné pro uzavření smlouvy o odborné praxi - výzkumu s Fakultní nemocnicí Hradec Králové, IČ 00179906, která je bude zpracovávat po dobu průběhu praxe - výzkumu a následně je uloží po dobu běhu skartační lhůty, která aktuálně činí 10 let.

Datum:

Podpis žadatele:

.....
Vedoucí práce

.....
Student

Příloha číslo 5 - Seznam otázek k rozhovoru

1. Jak dlouho jste ve zdejší nemocnici a s čím?
2. Víte co Vás teď čeká, kam půjdete dál?
3. Kdo první Vám o překladu řekl, kdy jste se o tom poprvé dozvěděl (a).
 - 3.1. Co Vám bylo řečeno?
4. Víte co znamená zkratka LDN?
 - 4.1. Setkal (a) jste se s hovorovým výrazem „eldéenka“? Co ve Vás toto slovo evokuje?

Jak ho vnímáte?
5. Dostal (a) jste nějaký informační letáček či brožurku, která by se týkala samotného překladu do LDN, nebo přímo zařízení, kam budete přeložen (a)?
 - 5.1. Bylo (by) to pro Vás nějak užitečné?
 - 5.2. Jak? Co by tam mělo být?
6. Je Vám známo, že máte právo rozhodovat o své další léčbě?
7. Jaká byla první myšlenka, která Vás napadla, když jste se dozvěděl (a) o překladu do LDN?
8. Byl v LDN někdo z Vašeho okolí, a co o tom vyprávěl?
 - 8.1. Vyprávěl Vám někdo ze známých, z rodiny, něco o LDN?
 - 8.2. Slyšel (a) jste o LDN v médiích? V jaké souvislosti to bylo?
9. Byl (a) jste někdy v prostředí LDN, např. na návštěvě za někým? Jaký jste z toho měl (a) dojem?

10. Jak si představujete LDN?

10.1. Představujete si teď nějakou konkrétní LDN?

10.2. Co myslíte, jak to chodí v LDN?

10.3. Proč pacienti chodí do LDN?

10.4. Kdo všechno se o pacienty v LDN stará? Jaký je tam personál?

11. Co pro Vás překlad do LDN znamená?

12. Jaký z toho máte pocit?

13. Máte pocit, že by se něco změnilo od doby, co Vám řekli o LDN?

14. Napadají Vás nějaké otázky v souvislosti s faktem, že budete přeložen (a)?

14.1. Půjde pro Vás o nové prostředí, napadá vás nyní něco, na co byste se chtěl (a)

zeptat?

15. Máte představu, jaké to pro Vás v LDN bude?

15.1. Co se tam bude dít?

15.2. Co tam budete dělat vy?

16. Vědí o Vašem překladu příbuzní/ známí? Jak k tomu přistupují, vzpomínáte si na jejich

reakci?

V: Dobrý den, paní Jano.

01: Dobrý den.

V: Tak na začátek Vás musím seznámit s tím, že celý rozhovor bude nahráván na diktafon a samozřejmě veškeré osobní údaje, které zde zazní, budou anonymizovány, tedy upraveny tak, aby Vás nikdo na základě rozhovoru nepoznal. Souhlasíte s tím, aby byl rozhovor zaznamenán?

01: Souhlasím

V: Dobře, děkuji. Tak na začátek mi povězte paní Jano, jak dlouho jste tady v nemocnici.

01: Přímo tady?

V: Ano, přímo tady, v této nemocnici.

01: Ehhh, ve čtvrtek... ne v pátek, to bylo 14 dní.

V: A pročpak tu jste? Jak jste se tu ocitla?

01: Zlomila jsem si, ne vyvrtla, ne... vyvrtla a zlomila jsem si kotník na levý noze.

V: Doma jste něco prováděla?

01: Doma, doma, doma, brzo ráno v osm hodin jsem vstávala, a že jsem takovej poloinvalida, tak mi děti daly, no, koupili mně mísu, jako na čůrání, a to jsem měla vedle postele, a ráno jsem to chtěla jako použít no a už jsem byla až u tý mísy a teď se točím točím že si sednu, no a podvrtla se mi noha a už to bylo, a už jsem byla, na zemi pod postelí.

V: Aha, a rovno Vás odvezli do nemocnice?

01: No, odvezli mě na tu pohotovost a pak sem. No sem blbec... teď si poležím.

V: A jak se teď cítíte? Jak to zvládáte?

01: Dobře, dobře, tak asi no, mohlo by to bejt i horší, kdybych si zlámala ruku, nebo obě. Ale maj to se mnou sestřičky těžký, když třeba jako potřebuju na záchod nebo, tak mě musej tahat chudáci, no...

V: Víte co Vás teď čeká?

01: Co mě čeká, rehabilitace.

V: Rehabilitace. Víte od kdy, a kam půjdete?

01: No, říkala sestřička zítra, no... tak a na rehabilitaci.

V: Vzpomenete si, do jakého zařízení Vás přeloží? Nebo zůstanete tady v nemocnici a budete rehabilitovat tady?

01: Pojedu, pojedu zítra, už mám sbalený věci. Tady ne, pojedu někam do léčebny.

V: Do léčebny půjdete ...

01: No.

V: Kdo Vám řekl první o tom, že půjdete do léčebny?

01: Kdo mně to... kdo mně to řek ...

V: A kdy to bylo, jestli si vzpomenete.

01: Jestli pan doktor... když se ptal kde budu, po tom, no a já sem říkala, že bych teda, že není možný, aby mě děti vobsluhovaly, když choděj do práce. Chodí teda za mnou pečovatelka, no ale jen tak prostě... na hodinu na dvě denně, dopomoc, no a prostě abych nebyla sama.

V: A kdy jste se to dozvěděla, že budete přeložena? Vzpomenete kolik dní zpátky, to bylo?

01: Jo kdy to bylo, kdy se mě pan doktor...

V: Kdy Vám řekli o tom, že Vás přeloží do léčebny.

01: No.. to bude tak týden.

V: Týden.

01: Protože jsme se o tom jako bavili, děti se ho ptaly, pana doktora, co jako se mnou, že jo? Jinak by si dcera musela vzít volno, těch šest měsíců, nebo jak dávaj, no ale stejně by semnou nezvládla, protože já na tu nohu se nemůžu postavit. Bylo by to složitý, a teď se musím naučit chodit ještě asi o berlích a cvičit.

V: Takže s panem doktorem mluvily i Vaše děti a chtěli by si Vás spíš vzít domů?

01: No, dcera, ta jo, jenže má práci a děti do toho. A já taky bydlím v patře a to by mě jako těžko tam dopravovali.

V: Takže jste se shodli na tom s dcerou, že půjdte do léčebny?

01: No, tak.

V: Vzpomenete si, co Vám k tomu překladu pan doktor řekl? Vybavíte si něco?

01: No, ptal se, jak jako se o mě můžou postarat, a že by bylo dobrý, jít do tý léčebny, že tam budu rehabilitovat a tak. Že se tam o mě jako dál postaraj.

V: Podepisovala jste nějakou žádost o přijetí do léčebny?

01: Asi, jestli to musí být, já nevím, něco jsem podepisovala jako na začátku, je to možný, já na to i špatně vidím, nebo jestli dcera něco, to...

V: Teď v posledních dnech. Nevzpomenete si?

01: Ne, nevzpomenu.

V: Víte, jaký je celý název zařízení, kam půjdete?

01: To nevím.

V: A víte, co znamená zkratka LDN?

01: Jo, léčebna.... nevím ani jak přesně se to ani jmenuje.

V: Léčebna pro ... a DN je dlouhodobě nemocné.

01: ... jo dlouhodobě...

V: Je to dlouhý název, že?

01: Já sem vo tom jako nikdy neuvažovala, že bych, mohla, že bych se tam dostala.

V: Neuvažovala? Jak to myslíte? Setkala jste se někdy s léčebnou zblízka?

01: Tak člověk neví, kam ho vítr zavane, no tak, nevím.

V: Takže jste to měla vždycky jen z doslechu, že tam někdo je...

01: Ano, že tam je známej a tak dále...

V: Ale že byste se tam sama někdy dostala, to Vás nenapadlo?

01: Ne. (Smích).

V: Setkala jste se někdy s hovorovým výrazem "eldéenka"?

01: Nó, jediňě "eldéenka". Proto nevím jak to, jak to bylo celý ten název. Vždycky se o tom mluvilo jako o eldéence.

V: Jedině "eldéenka"? A co to slovo ve Vás evokuje? Co si vybavíte?

01: No prostě lidi, který nemaj kolem sebe někoho, kdo by je vošetřoval... No...

V: Jak jste smýšlela o lidech, kteří tam byli hospitalizovaní?

01: No, že je nemocnej, že je na tom špatně.

V: Jak myslíte špatně? Samotné to, že je nemocný, nebo závažnost onemocnění?

01: No, že je nemocnej, že se o něj nemá kdo starat.

V: Že to slovo, eldéenka tak nějak zlidovělo... vnímáte, že když je používáno, je to myšleno v kladném slova smyslu, nebo ne, nebo tam cítíte nějaké negativum?

01: V kladným slova smyslu. Protože pomáhaj. Je dobře, že něco takovýho je.

V: Dostala jste nějaký informační letáček, nebo brožurku v souvislosti s překladem?

01: Zatím ne.

V: A očekáváte něco takového?

01: No.. tak celkem už asi ne, protože už asi vím, o co jde. A když je to zítra?

V: Takže jste to probrali s panem doktorem?

01: Ano. Hlavně teda dcera, no, ta se stará. Pan doktor říkal, musí se to zahojit, nejdřív ta zlomenina, že jo? Naučit se chodit no a pak... když to půjde doma....

V: Neříkal Vám pan doktor, jak dlouho budete v té "eldéence"?

01: No podle mě, teda podle mě, to má bejt 6 týdnů a po těch šesti týdnech až mi sundaj sádru, tak budu rehabilitovat. A bych chtěla bejt na rehabilitaci v (město).

V: (konkrétní zařízení)?

01: Ano, (konkrétní zařízení), protože jsem tam už jednou totiž byla. No...

V: Ukazujete mi ruku...

01: No.. zlomenou ruku...

V: Aha.

01: No a byla jsem tam 14 dní, když mě sundali sádku a ještě asi 2 dny navíc, a bylo to tam strašně prima.

V: Bylo to užitečné, ruku jste zrehabilitovala...

01: Všechno, mají tam takový přístroje, že prostě ... Paráda.

V: Vráťím se zase k těm informacím... o „eldéence“, jak říkáte . Bylo by pro Vás nějakým způsobem užitečné, kdybyste viděla třeba jak to tam vypadá, jaké služby tam nabízí, mít nějaké kontakty a podobně?

01: Snad ani ne.

V: Nepotřebujete? Stačí Vám, když Vám řeknou, kam půjdete?

01: Tak. Nechám se překvapit a ono je to všude dobrý.

V: Víte, že máte právo rozhodovat o své další léčbě?

01: No, asi bych měla mít to právo rozhodovat, no ale nerozumím léčení, že jo, takže to musím všechno nechat, tady.. na pana doktora.

V: Pan doktor to s Vámi probral, jste říkala, kam půjdete dál...

01: No, tak zběžně... ani nevím teda do který tý, "eldéenky" jako, to, no... půjdu.

V: Nevíte? Nevíte, do kterého města? Chápu to dobře?

01: Nevím no. Ale asi tam někde u nás, poblíž.

V: Nevíte, protože si nevzpomínáte, nebo protože Vám nikdo neřekl, o kterou léčebnu konkrétně jde?

01: No já mám pocit... ani ne.

V: Že Vám to nikdo neřekl?

01: No, dcera to bude vědět. To stačí.

V: Jaká byla vaše první myšlenka, když jste se o tom překladu dozvěděla?

01: No byla jsem ráda, protože odpadlo to, že by děti měli starost co se mnou.

V: Aha, takže prvně jste myslela na to, že ... děti nebudou mít problémy?

01: No. A taky by se to muselo nějak vyřešit, že jo. Ke mně chodí pečovatelska na jeden den, a pučujou všelijaký pomůcky, zdravotní. No tak bysme to museli takhle nějak řešit. Že by tam ta pečovatelka byla déle. Byla bych přítěží.

V: Myslela jste při tom taky na sebe? Říkala jste, že by Vás nikdy dříve nenapadlo, že byste se tam dostala, do té "eldéenky". Napadlo Vás tohle, co jste mi řekla přímo v tu chvíli, kdy jste se o překladu dozvěděla? Nebo jste myslela jen na děti?

01: Napadlo mě jen to, že musím jít... teda... prostě když mě vezmou. Protože to je, že jo, nedostatkový.

V: Myslíte, že jsou nedostatková lůžka?

01: Tak tak. A to samý je všude, na rehabilitaci... všude. Lidí je tam moc.

V: Byl v léčebně pro dlouhodobě nemocné, někdo z vašeho okolí? Ať už příbuzný, nebo kamarád?

01: Jé... já mám kapku, tady, sem si nevzala, žádný....

V: Tady máte kapesník, nabídněte si.

01: Vás otravuju.

V: Ale vůbec ne. Nikam nespěcháme.

01: Děkuju.

V: Nemáte zač. Takže nějaký Váš kamarád byl v "eldéence"?

01: Kamarád, jeden kamarád, pak další známí. Co vím. Kamarádka byla někde (konkrétní léčebna), než se jako naučí znova chodit a jde potom na tu rehabilitaci, no. Vlastně já jsem měla i starou tetu kdysi dávno, že byla v "eldéence" ve (městě), tam jsem za ní jezdila, no ale to bylo už dávno.

V: Takže jste byla osobně v nějakém konkrétním zařízení tohoto typu. Jak si to tam jinak představujete. Nebo jak si obecně představíte "eldéenku", to zařízení, prostředí?

01: Jako v nemocnici.

V: Jako v nemocnici?

01: No, pokud nemůžu chodit a to, no tak se o mne musej starat.

V: Myslíte si tedy, že mezi léčebnou a nemocnicí není rozdíl? Může tam být něco jinak?

01: No tak to já nevím, ale když byla ta teta v tom (městu), tak to tam bylo jako, prostě většina jich chodila jako, byla v civilu, že jo. Kdo chodil, tak chodil kam chtěl, po budobě, ale tohle nevím?

V: Nebyla teta náhodou v domově důchodců?

01: Jo, tak, to je ono. Byla tam dlouho, vlastně až do konce. Tak ne léčebna, sem si to spletla.

V: Ještě jste se zmínila o své kamarádce, že byla v léčebně, nebo byla také v domově pro seniory?

01: Ne, ta byla v eldéence, ta jo, co vím, no.

V: Byla jste se tam za ní podívat?

01: Byla, byla...

V: S čím tam stonala?

01: Taky si zlomila nohu, vidíte to, ale jinde, já mám kotník, no... ona to, myslím jako vejš, jestli tady stehno, asi.

V: Když skončila s rehabilitací, šla domů?

01: Ne, to už ne. Ona..., přitížilo se jí a pak už se nedalo nic dělat, umřela.

V: Říkala jste, že jste za ní chodila...

01: Jo, chodila jsem tam za ní, občas.

V: A jaký jste z toho měla dojem, když jste tam za ní chodila?

01: No dobrej. Staraj se vo ty lidi, kdo nikoho nemá.... Je to dobrý.

V: Když zaslechnete slovo "eldéenka", vybaví se vám konkrétní zařízení?

01: Ano.

V: Takže konkrétní představu o léčebně máte? Byla jste ve vícero zařízeních?

01: Ne to jsem nebyla, jenom tady za tou kamarádkou, ale prostě jen z druhý ruky ty ostatní.

V: Vyprávěli Vám známí o tom, jaké to tam je?

01: No... jako v nemocnici. Já si to taky neumím sama představit, no. Myslím si to taky, že to bude jako v nemocnici, než se uzdravím.

V: Jak myslíte, že to v "léčebně" chodí?

01: No...jako v nemocnici. Rozdaj se léky, snídaně, řeknou vám od kdy, do kdy musíte cvičit.

V: Kdo se v léčebnách o pacienty stará? Jaký tam mají personál?

01: No... zdravotní sestry.

V: Vy jste to vzala přes ta povolání, jsou tam jenom sestry?

01: No, taky nějaká rehabilitace, co jsem teda jako zaslechla. No, takže prostě se tam rehabilituje.

V: Myslíte, že tam chodí i pacienti, kteří mají jiné zdravotní omezení, než vy?

01: Asi jo, já nevím, tak lidi tam jezděj na tu rehabilitaci, no...

V: Takže tam jezdí rehabilitovat, cvičit a rozhýbávat se?

01: Ano.

V: Když jsem se ptala na personál léčebny, měla jsme namysli, jaký ten personál bude. Jaké tam budou sestřičky, jak se o pacienty starají. Jaká tam je péče.

01: Ale voni se všude dobře staraj. Vono záleží taky na tom, jak se ten pacient chová, víte. Někdy jsou takový, že kolem nich musej běhat a takový. Vynucujou si to, a takhle nějak. Jak říkám, jak se kdo chová ke mně, tak já k němu.

V: Takže jste skromnější pacient?

01: No.

V: Jste taková, že se snažíte sestřičky zbytečně nezatěžovat?

01: Ano, pokud to jde, tak udělat si to sám. Ale pokud to jde. Protože já ani tuhle nohu nedám na postel.

V: Vzpomenete si na personál v léčebně, kde byla vaše kamarádka?

01: Sestřičky tam se starali o ty lidi.

V: Jak se starali?

01: No, teď je to jiný. Dneska je tolik nových věcí a tak.

V: Co konkrétně myslíte, že je jiné? Co bylo tehdy jiné?

01: No, jako dneska mají ty přístroje, že jo a těch pomůcek, jaký taky jsme půjčovali domů a tak. Ulehčí to tu práci.

V: Takže tu práci měli dřív sestřičky těžší, než dnes?

01: Ale oni to mají pořád těžký.

V: Líbilo by se Vám v té léčebně, kde byla kamarádka?

01: Ale, no, je to dneska zase jiný, i nemocnice jsou jiný.

V: Takže byste tam nechtěla?

01: Ne, tak, když se nedá nic dělat, a být rád, že se člověk někam dostal, to je taky štěstí.

V: Co pro Vás překlad do "eldéanky" znamená?. Vy jste říkala tedy, že je to úleva pro rodinu a je tam ještě něco? Osobně? Když se nad tím tak zamyslíte? Někaké pocity?

01: Určitě to, že se o mě někdo postará, když voni nemůžou doma. A když třeba některý nemá ani děti, ani ani příbuzný, kdo by se o ně jako staral.

V: Slyšela jste někdy o "eldéankách" v médiích? V rádiu, v tisku, že by o nich psali, nebo v televizi nějaké reportáže?

01: No tak běžně jenom, běžně, že, že třeba jenom řeknou, že ten a ten herec je v léčebně.

V: Takže jste to zachytila, pokud se jednalo o nějakou osobnost a její situaci, zdravotní?

01: Tak, tak.

V: Zaznamenala jste nějaké zprávy, co se týče samotné péče v léčebnách, její úrovně?

01: Nezaznamenala, ale věřím tomu, že je to dobrý. Že je to jako v nemocnici. Protože je takovejch lidí, vo který se nemá kdo postarat, že jo. Děti nemaj, nebo nemaj zájem...

V: Že je nezájem ze strany těch dětí?

01: No, že nemaj zájem se starat vo starý rodiče, nebo ne, zájem, voni ani nemůžou se postarat. Kvůli práci. Dneska to není jednoduchý. Aby řek, tak já si vezmu 6 měsíců volno, protože je to uzákoněný, a mám na to právo. No ale pro zaměstnavatele... je to komplikace.

V: Někdy to může být také ze strany pacienta, že ty vztahy v rodině se nevyvíjely dobře, nebyly ideální...

01: To jsem slyšela taky. Slyšela. No... spíš čekaj ty dětičky na nějaký korunky. Já nevím já jsem nic jako nezaregistrovala, takhle, ale jako v domově důchodců, že přijdou děti jako když je vejplata, ale to si myslím, že to ani není snad možný. Protože takový lidi nemůžou ani dostávat peníze do ruky, že jo? Dávaj jim to někde na nějaký účet, ten důchod.

V: A tuhle informaci máte odkud?

01: No tak z doslechu, že dostávaj nějaký kapesný, musej dostat, aby měli třeba na holiče, nebo takovýho.

V: Víte jaký je rozdíl mezi domovem důchodců a léčebnou pro dlouhodobě nemocné?

01: No, já si myslím, že je.

V: A víte jaký je tam rozdíl?

01: No, v tý léčebně, že jo, léčebna... tam léčej vlastně, léčej.

V: Máte pocit, že od doby, kdy vám řekli, nebo pak doktor řekl, že půjdete do "eldéenky", že by se něco změnilo?

01: Já čekám, že snad se naučím chodit a že půjdu domů.

V: Myslím změnilo....

01: ... že půjdu umřít domů. No, ale jako hodně, hodně se říká, že tam jako umřel, že jo, starej člověk. Ale tak záleží na tom, jakou má nemoc, a jaká je naděje.

V: Takže tam nechodí jen pacienti se zlomeninou.

01: Asi ne, tak, asi i jiný.

V: Chodí tam pacienti s různě závažným onemocněním?

01: No, to jo. Někdo už se nevyběčí, že jo.

V: Takže ne všichni pacienti se z "eldéanky" vrací...

01: No.. i to. záleží na tom, jakou maj nemoc. Jako ta kamarádka co byla v "eldéance" v (město), do tý doby, taky měla něco zlomenýho, do tý doby byla v "eldéance" než ji měli vzít na rehabilitaci. No a už se nedočkala.

V: Ještě se vrátím k té otázce... máte pocit, že se od doby, co Vám řekli o překladech něco změnilo? Konkrétně mám namysli chování personálu vůči Vám...

01: Ne, ne, ne. Vono všude jsou dobrý sestřičky. Měli by je vozatit, protože co dělaj, to je... že jo, takovou těžkou práci, voni řeknou, že jo. Nebo já nevím jak je to teď, voni řeknou, že ženský nemaj zvedat víc než 30 kg. No... řekněme třeba mě. Zvedaj 80 kg.

V: Napadají Vás nějaké otázky v souvislosti s překladem? Něco na co byste se ráda zeptala? Říkala jste, že konkrétní léčebnu, kam půjdete, ještě nevíte...

01: No.. to nevím no.

V: Netrápí Vás to? Nejste z toho nervózní?

01: Ne, vono přijít to muselo. Přijít to muselo a sem vděčná, že vůbec tak brzo. A že si toho taky neuměj lidi vážit, to je taky pravda. Řeknou jim, musíte, a hotovo, se o mě postarat, jako ty Cikáni. Byt zničej, ale musíte mu dát nověj, že jo.

V: Takže říkáte, že by se měli změnit pacienti?

01: Tak, tak. A ona to ví dcera všechno, i s panem doktorem mluvila.

V: Máte představu, jaké to v "eldéence" bude, jak tam bude probíhat den?

01: No já myslím, že je to rozplánovaný, vod kdy do kdy budete rehabilitovat, no, a tak... nevím. Já si myslím jako tady v nemocnici, že to bude. Ráno snídaně, a člověk už se těší na oběd...

V: Nejste zvědavá, jaké to tam bude? Neptala jste se na nějaké podrobnosti sestřiček, kohokoliv?

01: Ne, to všechno se uvidí. Jak říkám, vše záleží na tom, jak se chováte k tomu personálu, k sestřičkám a tak. Jo? Tak oni se chovaj pak zrovna tak. Ale myslím si, že sestřičky jsou záslužná věc. K nezaplacení.

V: Myslíte, že může být sestřička, která se nechová úplně hezky k pacientům?

01: No... asi ne.

V: Myslíte, že sestřička je hodná a dobrá už ze samé podstaty, že je sestřičkou?

01: Voni by někdy ty pacienti sami zasloužili, víte?

V: Jste na ně přísná.

01: Jsem. Voni ze sebe dělaj třeba nemohoucí lidi, jo? A myslej si, že kolem nich se točí svět.

V: Takže jste ten typ člověka, který raději počká, až bude mít na něj druhá osoba, sestřička čas?

01: Jo, než abych si někde stěžovala... tak to ne. Vím, že když řekne teď nemám čas, musím jít prostě udělat to a to, no tak, to musím vydržet.

V: A kdyby na Vás sestřička zapomněla, tak se ozvete, nebo budete stále čekat?

01: (Smích.) To se asi nestane, nikdy. Protože zase jsou spolubydlící, který... jako mám paní vedle, ta, ta se stará vo všechno, zvonila na sestřičku, že potřebuju jít na velkou stranu, noa to musím jít tady do toho křesla, musej mě vodvítz na záchod, že jo a to... a pak zase zpátky. Já sem jí říkala prosím vás, já jsem, prostě nejsem... aby nemohla rozhodovat sama za sebe. Když budu potřebovat tak si na sestřičku zazvoním, jo, a řeknu, co bych chtěla udělat.

V: Paní byla zkrátka aktivnější.

01: Nooo, myslí za ty druhý. Říkám, vždyť nejsem jako nesvéprávná, abych se nemohla....

V: Dotklo se Vás to nějak?

01: Ale nééé. Vona je taková už, postižená od mládí, říkala. Obrnu, dostala obrnu jako dítě a pořád... teď je jí 55 roků nebo kolik. Člověk ji lituje, ale vona se s tím životem docela pere no tak jako... nepodléhá tomu.

V: A co Vy? Jste bojovnice?

01: Ne.

V: Nejste?

01: Ne.

V: Jak to?

01: No abych... já to беру v rámci možností, jak mě to ta (spolupacientka) říkala, kdybych mohla, tak bych Vás nakopala, jo..., že mám jinej názor než vona, já říkám, ale ty žiješ v oblacích a já stojím na zemi a je mě tolik a tolik roků, a už jako už mám nějakou zkušenost. Vydirigovala to.... Jsou takový lidi.

V: Ale s tím zraněním co máte, se snažíte zase dát dohromady, na rehabilitaci se těšíte jste říkala.... To není podle Vás bojovnost?

01: No... nevím. Někdy si říkám, že by už bylo lepší, kdybych už vodošla do kyticek a to mě ta sousedka strašně má za zlé. Jak říkám... pro mě by to bylo dobrý, pro okolí by to bylo dobrý, pro děti by to bylo dobrý. No každéj má svůj život, že jo.

V: Takže vy to berete spíš tak, že nechcete být na obtíž, jestli Vás dobře chápu.

01: Tak, tak. A to už jsem si říkala, vod... já nevím, když jsem šla do penze, hlavně abych nebyla nikomu na vobtíž, abych se vobsloužila, no... a takhle to dopadlo. Motám se, padám, vždycky paní pečovatelska co za mnou chodí, nebo chodila, vždycky když se loučila, tak říkala, hlavně nepadejte, hlavně nepadejte.

V: Ještě se Vás zeptám, kromě toho aktuálního zranění kotníku, máte nějaká další onemocnění?

01: No tak jako... běžný...

V: Berete nějaké léky?

01: No... na něco beru prášky...nevím na co. Léky mě chystá dcera, vždycky na ráno, poledne, večer. Já to vezmu, spolknou, a říkám, když voni mě taky hubujou, že už je to tělo starý na to aby ty prášky zabíraly, jo.., když mám nějakou bolest, tak to nemůže nějakéj prášek zachránit.

V: Vy opravdu necítíte, po prášku na bolest úlevu?

01: Ne, a říkám si, že už to tak u těch starejch lidí nemá cenu. Jednou jsem stará, vím, že musím umřít, což mě ta sousedka má za zlé... musím umřít, no tak se s tím prostě musím smířit. Člověk se narodí a zase musí umřít....

V: Paní Jano, rodina už o vašem překlada do léčebny ví, jestli jsem správně vyrozuměla....

01: No... rodina už to ví....

V: A jak k tomu přistupují?

01: No, jako já, jako já, prostře to je nutnost. To se jinak nedá. No... kdybych jako byla doma, že jo, no tak se to musí zase řešit. Povypučovat ty, ty prostředky, to náradí na to.. co se dá, co je dostupnýho. A voni za mnou budou chodit, tam, na návštěvy. To oni vždycky a nanosej mi tam toho... (smích).

V: Takže kdyby měli možnost, tak si Vás nechají doma? Postarají se o Vás?

01: No jistě. Dcera už jako říkala, i když budeš doma, tak se mnou nezvládneš, jako v nemocnici... už jenom ten grif jak vás maj vzít. Je to těžký ta manipulace. Můj otec, ten zemřel v 97 letech...

V: To je požehnaný věk.

01: Jo a měl takovej prostě názor, že by měli i ty starý lidi měli mít nějakou piluli a až by nechtěli bejt na světě, tak si vzít piluli a... No já říkám, příroda, ta si pomůže. Ty, prostě nemohoucí zvířátka a takový, ty, ty nejsou, ty vodejdou.

V: Vy souhlasíte s tím, co říkal tatínek?

01: No, jo. Vím že musím umřít, to je jasný každému, že když se, ať je to zvíře nebo cokoliv, že musí umřít. Ale kdy a za jakejch okolností...

V: Vrátila bych se ještě k té Vaší kamarádce, jak jste o ní mluvila, že byla nějaký čas v "eldéence"... to už je jak dlouho? Kolik let zpátky, co tam byla?

01: Ta kamarádka?

V: Ano, kolik let, přibližně to je zpátky?

01: Kolik let zpátky... bych řekla nedávínko. No... ještě za režimu, to bylo. Pár desítek let už to je. Ale říkám, taky, neměli děti ale aby s tím počítali, jo, že teda budou potřebovat to a to. Neměla děti a já říkám a co máš, něco na hřbitov, jako kde budeš odpočívát a tak. Ne... von se někdo postará. Jsou takový lidi, no. Po mě potopa.

V: Navštívila jste tu kamarádku vícekrát?

01: Ale chodila jsem tam tak jednou za 14 dní, za tejdén...

V: Utkvěla Vám nějaká skutečnost v paměti? Nebo, na co jste myslela, když jste odtamtud odcházela.

01: No.. říkala jsem si... radši umřít doma....

V: Pročpak Vás tohle napadlo? Byl k tomu nějaký konkrétní impulz?

01: No já nevím. Takovej pocit... umřít doma, no. Manžel umřel před rokem a umřel doma. A já říkám, já tu smrt jsem mu přála, že byl doma, mezi svejma.

V: Nejdůležitější je tedy zůstat s rodinou?

01: Jo, jo. Je jedno kde jste, ale že tam, že jo, s váma sou. A to mě taky, no jo, že lidi nemluvěj o smrti, že jo?

V: To máte pravdu.

01: A člověk se na to taky musí nějak připravit a myslet dopředu.

V: Ještě se vrátím k té Vaší kamarádce. Když jste odcházela z té návštěvy. Bylo to, co jste mi tu popsala, že by člověk měl umřít doma, byla ta myšlenka vyvolána něčím konkrétním?

01: No.. tak, byla tam spousta lidí... nemohoucích, vo ketrý se neměl, nebo nemohl nikdo postarat... no a taky hodně nemocný a míň a tak. No a tak...

V: Co prostředí, jaký to na vás dělalo dojem?

01: No prostředí...., bylo to všechno bílý, jako v nemocnici... no a velký pokoje, že tam bylo třeba i deset lidí... a tak.

V: Vadilo by Vám to, kdyby v léčebně, kam půjdete, bylo tolik lidí na pokoji?

01: No... tak jo i ne. Vono člověk je rád, že tam není sám... no, že si jako může s někým... tento, no, povídat a ... tak. Ale zas když některý lidi můžou bejt dost ... jak to... no že furt hlučej a tak... Člověk už má taky rád klid... že jo. No.. ale musím to vydržet...je to jen, než se ta noha to... uzdraví a pak půjdu na tu rehabilitaci... že jo.

V: Takže to berete jako nutnou, řekněme přestupní stanici?

01: Tak, tak, tak.

V: Když jste od té kamarádky odcházela. Co jste cítila? Nebo jak jste se cítila?

01: Já? No... ani tak, ne tak, jako... tu úlevu. No.. úlevu, trošku, ale i to, že tam jako ona zůstala.

V: Co způsobilo tu, jak říkáte, úlevu.

01: No.. tak ty lidi, že jo, tam, leželi nemocný a rodinu tam neměli, no.

V: Vy jste prve říkala, že jste si nikdy nepřipustila, nebo jste nikdy nepomyslela na to, že byste tam šla taky....

01: Ne, ne, ne.. To mě nikdy nenapadlo...no..

V: Máte pocit, že léčebny pro dlouhodobě nemocné vnímáte teď jinak, než tehdy, když jste tam chodila coby návštěva?

01: No určitě. Když je člověk mladej, tak si to .., že jo, neumí představit a pak ví, no ví že tam musí a já jsem ráda, protože se mnou nebudou mít starosti, dcera a tak.

V: Co personál v léčebnách? Jaký tam asi je?

01: No tak sestřičky... no já nevím kdo ještě by tam jako... měl být...

V: A jaké jsou ty sestřičky?

01: Zlatý... jo zlatý, měli by je zasadit do zlata... co voni jako dělaj... Když nemaj moc peněz, za to co dělaj, že jo, jak se staraj...

V: Jste důvěřivá k cizím lidem?

01: Ne.. ne a to já mám nakázáno, tedy jako od dcery, že nesmím nikomu otvírat, nic nepodepisovat, když já bych ani k tý brance nedošla.

V: Ke zdravotníkům máte důvěru?

01: Jo, jo. To jsme vždycky říkali, pošťákoj, kominíkoj, tomu se musí věřit, no a vidíte to, kominík nás podved. Ale podved celou ulici, to je na tom to nejhorší a když jsme na něj jako podali trestní oznámení, byl vodsouzenej a jo.. byl vodsouzenej pak přišla amnestie za Klause no a už byl venku. Já říkám, vždyť to ani nemá cenu chodit k soudu. Pak akorát jsou nervy a ten čas, že jo.

V: Jste optimista?

01: Já bych řekla, že jo, ale sousedka mi furt říká že ne, a já jí jako říkám, že já jsem realistka, já už mám nějaký zkušenosti, no jo, nakopala bych tě kdybych mohla...

V: Vám řekla ta sousedka?

01: Jo.. vona každému tyká.

V: Napadá Vás něco k tomu překladu do léčebny? Něco o čem jsme ještě nemluvili?

01: Nic mě nenapadá, jenom prostře říkám věřit, člověk musí věřit těm lidem, teda určitejm, říkám.

V: Kominíkům už ne?

01: (Smích) Ale jo, ale zase jinýmu. No ale víte, zase to dopadlo s kominíkem tak, že přišel jinej a vopravil nám to. No...Tamten.. no voni všichni, se jako zaměřujou na ty starý lidi, že choděj v poledne a to, když jsou doma sami a se nemaj jak bránit...

V: Staří lidé jsou zranitelnější, říkáte?

01: To víte, že jo. Protože víc věříme lidem...

V: Neměli by být staří lidé zkušenější a tudíž obezřetnější?

01: To ne.. prostě věříme, nemáme důvod nevěřit.. a to.. no až nás někdo podvede a pak... no už je pozdě. Když vono je blbý, že není nikde dovolání, jako když jste postižená vod nějakýho, jo...

V: Myslíte si tedy, že je lepší to vzdát, a vůbec se neozývat, nebo se snažit?

01: Když ono to stejně není nic platný, že jo, vono se nic nezmění...

V: Sama byste se neozvala?

01: Ne. Ne. Vono z toho máte pak, že jo, máte pak třeba ještě větší problémy a tak. Je lepší to nechat.

V: Hraje v tom roli fakt, že byste se tím dostala s někým do konfliktu?

01: Ale tak taky, voni lidi jsou různý.. no... a nemaj svědomí... No a právě starý lidi jsou důvěřivý, no..., to já taky.

V: Mají možnost se nějak bránit?

01: No, moc nemaj ... no. Často je okolí ani nebere, tento, vážně, no... si řeknou už, stará bába, co ta může a tak... Ale jak říkám, no, lidi jsou různý. A jsou i lidi, který se uměj bránit...

V: Je to váš případ?

01: Ne, ne, není.

V: Kdyby se dělo něco v nemocnici, nebo v té léčebně, něco s čím byste nesouhlasila, nebo se Vám nelíbilo, ozvala byste se?

01: No... asi jo, ale dyť to není možný, aby se tam jako, dělo něco... nebo já nevím no... prostě každý je sám za sebe.

V: Takže si to musí každý ohlídat sám?

01: Ale ne sám, ale dyť takovejmhle institucím musí člověk věřit. Když se nevěří, taky to je špatný.

V: Myslíte, že personál vycítí, že mu nevěříte?

01: Nevím, možný to je. Nevím.... Já teda věřím každému zdravotníkovi.

V: Co ve Vás vzbuzuje sympatie u zdravotnického personálu?

01: No.. ten přístup, ale jsou taky... no jsem zažila jednu sestru, ta ani ráno neuměla pozdravit a tak, no tak to už potom se vod ní člověk drží dál. No když člověk neumí ani pozdravit, tak, no...

V: Takže i taková drobnost změní Váš pohled na člověka?

01: No... tak je to důležitý, že jo, ten člověk takovej je, a si to třeba ani neuvědomuje, a tak... Ale říkám, lidi si maj vodpouštět, ale v dnešní době, čím má kdo tvrdší lokte... Já jsem vždycky říkala vnučce, vona to byla taková, už vod školky taková, že když jí něco kluci udělali, tak radši brečela a já jí povídám, Barborko, když tě někdo "kope", tak ho máš kopnout taky... Každý je nějakej, ale říkám, většina lidí je hodnejch.

V: Tak Vám paní Jano děkuji za popovídání a za čas, který jste mi věnovala.

01: No moc jsem toho nevěděla.

V: Nejde přeci o znalosti, ale o pocity. Ale ještě jednou Vám děkuju za Váš čas, brzy se uzdravte....

01: Jo, jo....

V: Mějte se hezky.

01: Taky, vy taky. Nashledanou.

Příloha číslo 7 - Rozhovor B – respondent 02 – pan Karel

V: Dobrý den, pane Karle. Na začátek Vás tedy znovu upozorním, že náš rozhovor bude zaznamenán na diktafon a samozřejmě veškeré osobní údaje, které zde zazní, budou anonymizovány. Souhlasíte s tím?

02: Ano.

V: Zeptám se Vás pane Karle, jak dlouho jste ve zdejší nemocnici a s čím tu jste?

02: Dva tejdny.

V: Dva týdny jste tady. A s čím pak?

02: No... Jako ve svém stáří jsem nepochopitelně vyšel do lesa s pilou a skác.. a řezal jsem dříví, který bylo rozvěšený vod větru po jinejch stromech, a já jsem si nevšim toho vyvážení a když jsem jednu část uříz, tak ta druhá mě porazila, nic mi neud'ála, ale strčila do mě a já jsem spad zadkem na jinej kus kmenu a vo něj jsem si vlastně zlomil stehení kost v krčku. Není to žádný, jako fajnový zranění, no. Taky kdybych tam... kdyby kamarádi nevěděli, kde tam jsem v tom lese, já jsem se nemohl absolutně hnout, a měl jsem ve svý blbosti u sebe telefon, tak jsem zavolal dvoum, který mě okamžitě našli a prostě věděli, jaký to se mnou je, tak vobědnali vrtulník a ještě dokonce přijela i sanita i s osmi hasičema.

V: Pane jo.

02: No protože mě museli vodnýt dost dlouhej kus k tomu vrtulníku a přivezli mě sem a tady jsem byl už v devět hodin večer po operaci. Fantastický, bezvadný, no.. jenomže jako není to moc dobrý, protože s tím strávím určitě aspoň dva měsíce.

V: Bude to nadlouho.

02: No, je... dneska jsem se tady s nákejma lidma poprvé postavil na tu levou nohu, která je zdravá, a voni mně naznačili, co mě bude čekat za tu rehabilitaci, že jo. No a při rehabilitaci, tady už vodejdu, to budu v (konkrétní město), kde mám blízko tam chalupu. Takže nevím jak to bude jestli přijedou na chalupu, nebo tam budu moct jezdit. Když jsem řek tomu doktorovi,

že jestli teda s tou pravou nohou, kterou mám operovanou, mohl bych šlapat jen na plyn, jestli by to nešlo. No a von povídá, že nešlo.

V: Takže se ještě jednou zeptám, teď z nemocnice, půjdete kam? Jak jste se domluvili s panem doktorem.

02: No... domů. Domů půjdu.

V: Nebavili jste se o nějaké léčebně, kde byste byl, než se Vám noha zahojí?

02: Ne. Půjdu domů.

V: Já jsem dostala právě informaci, že máte jít do léčebny a že jste o tom s panem doktorem mluvil.

02: Jo... ale já sem řek, že do žádný takový léčebny nejdu, jako.

V: Ne?

02: No dyť k tomu není důvod, jako. Já si myslím, že prostě, že budu dál ještě na tý chalupě něco dělat. Dyť na tom ještě nejsem tak špatně.

V: Takže jak to s Vámi teď bude?

02: No domů, jdu, domů. Do žádný léčebny, to já jim nic nepodepíšu.. a ... voni mě snad přihlásej na ňákou takovou, já nevím, jak se to jmenuje a to jsou ty lidi, co dělaj ty rehabilitace, a buď teda zvou lidi k sobě, nebo choděj za nima, že jo.

V: Víte, že máte právo rozhodovat o své další léčbě?

02: To vím, a taky to dělám.

V: Takže budete doma a bude za Vámi někdo docházet a pomáhat Vám s běžnými denními činnostmi?

02: No, a ..no to ještě nevím.

V: To ještě nevíte.

02: No.. protože jinak by mě musel zase někdo vozit a jako kdyby mě jako měli vozit voni na svý náklady, tak by to bylo poněkud drahá služba. Já nevím, možná, že v době tý rehabilitace budu moct jezdit s autem, no, nevím.

V: Kde tedy teď budete, než budete schopen se na tu nohu postavit sám?

02: No doma, to jako... ve čtyřiaosmdesáti se mně zdá, že bych to dost brzo vzdával. Nějaká léčebna.. to...

V: Myslíte si, že to že byste tam šel, by znamenalo, že to vzdáváte?

02: No a né? Dyť to není pro mě, mně nic krom tý nohy není... to.. Tam choděj lidi v horším stavu, že jo.

V: Vy jste se tedy s lékařem bavil o tom, že chcete zůstat doma? Nebo, co Vám nabízel?

02: Ne, to, prvně když se mě na to zeptali... ne to jsme moc daleko. Voni jako nevěděj, jak se to bude vyvíjet, to léčení, že jo, ale já bych řek, že tak ty dva měsíce.

V: Jaká byla první myšlenka, která Vás napadla, když vám překlad do léčebny pan doktor navrhl?

02: Dyť Vám říkám, že to je mimo. Dyť to pro mě není.

V: A to Vás napadlo i tehdy, v tu chvíli?

02: Bodejť. No... to ne.

V: A co jste při tom pocíťoval? Vzpomenete si? Bylo to překvapení...

02: No, překvapenej, to sem byl, teda. A víte co, to... bylo mimo, to, to vůbec.

V: Víte co znamená zkratka LDN?

02: Jo, to je léčebna pro..., pro nemocný, tak nějak, ale byli tam už několik mejch známých.

V: A co o tom říkali?

02: No... tam je nejblbější, to vodloučení vod tech rodin...

V: Rozumím, ale to máte i v nemocnici, ne?

02: No jo, jenomže tam, jakmile přijde do tý elděenky, tak von si myslí, že už mu vodtamtaď nikdo nepomůže.

V: Ten pacient?

02: A že už je tam v podstatě doživotně, že jo.

V: Myslíte si, že je to takhle všeobecně vnímaný?

02: No já si to myslím, že všeobecně, že vodtamtaď už je cesta jenom do krimi..., no (smích) do krematória, jo. Protože, pro, tyhle ty lidi, to už jsou, jako poslední dny života.

V: Mohou se pacienti z léčebny vrátit domů?

02: No.. to si nemys... no možná pár jo, ale ne moc. Spíš jestli chtěj dožít doma, nebo tam byli zbytečně, že jo.

V: Hmm, a vyprávěli Vám ti přátelé, jak to tam chodí? Nebo jste tam přímo byl za někým na návštěvě?

02: No... znám to vod těch..., znám to vod těch mejch starších známejch, ale někde to maj perfektní. Někdo to maj jak zámeček, jo, voni zaměstnanci se tam vo ně staraj, stravování perfektní a včas, kdežto doma by si museli něco kuchtit. No... takže to zařízení, to už mělo bejt dávno. Jenomže to stojí peníze že jo. Ale věk se prodlužuje a je toho všeho málo. Takže voni takovýhle starší dědci jako jsem já a babky, to už některý jsou na tom ještě hůř. To já si jako

ještě furt myslím, tak... teda já se, já kreslím všelijaký baráky a chalupy, takže já mám jako práci v sedě. Já si jen furt něco kreslím, že jo, ale je fakt, už necestuju takhle po světě, jo, jako jsem jezdil. To už musím vynechat.

V: Takže ti Vaši známí měli jen pozitivní zkušenost s léčebnou pro dlouhodobě nemocné?

02: Ale taky ne, taky ne... Není to všude tak perfektní. Někde je ta, jak jsem říkal, jo, ten zámeček a profesionálové se tam staraj vo ty lidi, a jinde je to zase, no..., jiná úroveň abych tak řek.

V: Jaká byla ta jiná úroveň?

02: No... já... hmmm, no já bych si třeba jako představoval, kdybych měl takhle jako někde skončit, aby to byl takovej zámeček nějaký zchudlý šlechty, ale s parádní zahradou, kde prostě je to park, pokud možno velkej, a že mě tam budou vobsluhovat lidi, který nejsou blbý.

V: Takže u Vás hraje velkou roli prostředí léčebny...

02: No, jasně. Hlavně aby to nebylo někde u silnice, aby tam byl klid a velká zahrada. Vono tyhle ty starý budovy, jo, co jich tady v republice máme, voni je skupujou Rusáci a různý dobrodruhové, co si myslej, že si budou hrát na šlechtu, no a pak zjistěj, že nemaj peníze a tak to chátrá a pak se toho chtěj zbavit a místo aby to dali jako státu, nebo nějaký organizaci, tak to radši zapálej, jako tuhle, nebo to nechaj spadnout, aby měli aspoň pozemek. Nemaj k tomu vztah, nemaj.

V: Setkal jste se někdy s hovorovým výrazem "eldéenka"?

02: Jak se tomu říká, no to nevim. Že to.

V: Ptám se, jestli jste někdy slyšel, že by se někdo bavil o "eldéence", že někdo byl v "eldéence"... Myslím konkrétní užití toho slova.

02: Ne, ne.

V: A když jsem ho teď vyslovila? Jak na vás to slovo působí? Vnímáte ho pozitivně nebo negativně?

O2: Ale já si myslím, že teď je to furt perfektní, já nevím, já si myslím, že lidi nemaj důvod to kritizovat, pokavaď v tom nebyli. No a já, a mimo to, to je to vodloučení vod tý rodiny. Von vlastně ani pořádně neví, co ho tam čeká. Protože von si tam nemůže jít na tejden, to zkusit a pak zas domů, a pak si to rozmyslet. Tam taky nezapomeňte, že spousta těch příbuznejch, se třeba těchletěch lidí starejch už snaží zbavit. Vědí, že na to je zařízení, a že prostě v podstatě tam maj jídlo, a ty lidi nic jinýho nepotřebujou. Jenomže tam by měla bejt taky nějaká zdravotní péče, no a to není.

V: Myslíte, že v léčebně pro dlouhodobě nemocné, není dostupná zdravotní péče pro ty pacienty?

O2: No možná něco že tam je, ale není to na takový úrovni, no, že to tam tak plácáj. Dyt' to už není žádný léčení.

V: Byl jste se za těmi svými známými, co tam byli, podívat?

O2: Ne, takhle, já jsem věřil tomu, co mi říká. Tady je takovej, třeba takový zařízení v (konkrétní město), no a to je prostě za zdí, ohromnej park, se zámečkem, kterej ty šlechtici věnovali v podstatě lidem. No a to vím, že tam byly dvě babky, a ty si to prostě ohromně chválily. Protože von to takovýhle doma každej nemá. A tam když taky přijde na to jako že... že vlastně se tam žije trochu kulturnějc. Někde si tak nežijou, že jo. Je fakt, že jsou vodloučený vod domácích zvířat, a tak, to je ... jako když se má někdo rozloučit se psem, tak to je... blbý. A voni tam žádný lidi se zvířatama nejsou... To by se taky ještě třeba mohlo zlepšit, mohli by bejt, takový... jenomže kdo by se jako zabejval s takovou spoustou čoklů, to by byl zmatek, že jo. No, třeba já bych se s kocourem těžko rozlučoval, já mám takovýho toho whiskas, mouratýho, kterej váží vosm kilo a to je prostě už takový zvíře už se zvláštním chováním, ten byl venku všehovšudy 20 minut, když prorazil na vokně síťku proti mouchám, a šel se podívat ven. Je samozřejmě kastrovanej, což se už nemá dneska dělat, ale kastrovanej musí bejt, protože von takzvaně kaňkuje v barákách, a když jsme měli kocoura v minulým bytě, tak každej kdo k nám přišel tak povídá, vy máte kocoura, co? Poznali to po čuchu.

V: Takže léčebna je pro vás tiché místo, zámeček, velký park...

02: No, tak jako je to představa, že jo, mohla by to bejt i nějaká moderní stavba. Když já nevěřím těm lidem, co kupujou ty starý stavby... nevěřím, no a když si pak udělaj v tom nějaký to zařízení, tak na to akorát berou prachy. Měli by to přenechat státu. Mě se to moc nelíbí, když to dělá soukromník. Říkám, berou na to prachy vod státu a je fakt, že to je jenom takový moje přesvědčení, neměl sem možnost se o tom přesvědčit, ale rád bych to viděl, kdyby to bylo.. nebo kdyby přes to byla aspoň nějaká kontrola. Jo? Třeba jednou za čtvrt roku přijdou a podívaj se, jak žijou hygienicky, jakou maj kvalitu jídla, jak se tam, jaká tam je ta příroda, jestli to tam vopravdu je takový... vyhovující.

V: Jak se pacientům v léčebně bydlí?

02: Tak záleží asi na tom, jak jsou zdravotně, že jo. Ale když je to v nějakým zámečku, tak asi dobře. Akorát, jo, na pokojích, si představte, jako dohromady i 10 jich tam je. Všichni dohromady a teď když někdo jako potřebuje na záchod a tento, tak do plíny, že pak se přebalej jako mimina a je to, ale všichni u toho jsou.

V: Popisujete to, jako byste to na vlastní oči viděl.

02: Ale to ne, ale stačí od známejch, a se to ví, že tam většina leží a, a to ještě když, tak se koupou jednou tejdně, třeba...

V: Slyšel jste někdy o léčebnách pro dlouhodobě nemocné v médiích? Že by se tato zařízení probírala v televizi, že by na toto téma byly nějaké diskuse v rádiu, tisku...

02: Ne... já poslouchám jenom prakticky zprávy a já, já prostě nemám rád reklamu a takovýhle věci a jako já, já jsem prostě odchovanej swingem a jazzem. Já mám přes 500 cédéček, a když budu chtít něco poslouchat, tak tuhle muziku.

V: A nezaznamenal jste ani ve zprávách, že by se mluvilo o léčebnách pro dlouhodobě nemocné?

02: Ne... nebo jo, jako že je málo míst v těch ústavech, ale to všude. Nejsou na to peníze.

V: Zůstaňme u těch léčeben pro dlouhodobě nemocné. Myslíte, že nedostatek peněz má vliv tedy na počet lůžek, kvalitu péče...

02: No a taky na počet zaměstnanců, že jo...

V: Kdo se v léčebnách o pacienty vlastně stará, podle Vás?

02: No... to je právě to. Všechno záleží na lidech. Pokaždě tam lidi nejdou vydělávat peníze a krást potraviny z kuchyně, takže... to právě jsou takové důležité věci, že jo. Musej to bejt taky lidi, který k těm starejm lidem maj nákej vztah. Čili kdo má třeba svý dědečky a babičky, tak ví, jak se s nima u nich zachází v rodině a takovým způsobem musí zacházet i v eldéence. Ale kdo to vybere, jo... protože tam se někdo přihlásí a už nazdar a už tam je zaměstnanej, jo. No a jako... já... já nevěřím tomu výběru, moc, protože to vidím všude v jinejch zaměstnáních, že prostě, taxikáři, některý hospodský, jo, to prostě jsou některý lidi, který bych vodtamtad vyflákal. Taxikáři v tom jsou 50 let, a to, to je.... Já jsem měl několik kamarádů taxikářů, co šli potom jako dělat do těch ústavů aj do třeba tý eldéenky. A teďka nákej kvalitní kuchaři a sestavení jídelníčku, aby tam bylo vod každý skupiny něco a taky zároveň, aby ty lidi hlídali co se týče nákej váhy. Když jstete koupit zboží do Kauflandu, tak tam je třetina lidí obézních, některý šíleně, jo. Tam jsou ženský, vokolo padesáti, šedesáti, který vážej 130, 140 kilo. To je prostě... Vono i v Americe, jsou, jo a ještě v tý Asii, jenže tam jsou obézní jenom ty Sumó, co to maj jako zaměstnání. Ale jinak co tam pracujou, to musí bejt, jako obětování se, rozumíte? Dyť voni za to nic nemaj a přitom tam vobsluhujou lidi který, kretý brzo umřou.

V: Jaké profese tam můžete potkat v léčebně?

02: No tak různý pečovatele, zřízence, no.. já nevim. Ale víte co, vono je to všechno vo lidech. Když tam vezmou takovýho taxikáře, kterej támdle x let kroučí volantem a nikdy se nestaral vo nikoho než vo sebe, tak... No ale kdo to rozhodne? Kdo rozhodne vo tom, že tam takovej člověk nepatří a zařídí mu, že votad' vypadne. Všechno je to prostě na řízení a když vidíte některý vládní funkcionáře a takový co se cpou do politickej funkcí, tak prostě nejhůř na poslední pohled je vidět, znát že, já jako když vidim toho hochu vod těch pirátu s těma, jak se to... s těma derdama, jo... No tak já si nedovedu představit, že bych měl dceru, který by takovýhleho blba přivedla ke mně domů, jo. Já, sice jsem ho jako skrz rozhlas slyšel, že se zdá jako bejt, že jo, mluví rozumně, ale proč potřebuje 35 letej kluk, možná že studovanej, mít na sobě takovouhle

dekoraci. Já věřím, že spousta lidí, má k takovejmhle lidem vodpor. To je prostě pro mě nepředstavitelný, já když vidím prostě chlapa staršího, s dlouhejma vlasama, tak si říkám... pročpak to tak asi máš? Jako na co. Má to ráda ta tvoje ženuška? No tak to je důvod. Vona si myslí, že mu to sluší, tak von to nosí, aby měl klid. Ale když to někdo nosí sám vo sobě, tak to znamená, že chce vybočovat z řady a von nemá chudák nic jinýho, čím by na sebe upozornil, třeba jako že něco umí dělat dobře.

V: To jsme se dostali od našeho tématu až k politice a vhledu...

02: No, to mě musíte v čas zarazit. Já jsem strašně ukecanej.

V: Já bych se teď zase vrátila na začátek. Vy jste tedy řekl, že do léčebny pro dlouhodobě nemocné nepůjdete. Jak to budete zvládat doma?

02: No jo... tak jako, já se přátelil se spoustou lidí, všelijakejch, protože jsem taky na to měl čas, a mám spoustu tedy kamarádů, který i vypadaj na to, že by mně i pomohli s něčím. A dokonce... no, nedělal jsem si zbytečný nepřátele. Přesto, že jsem ukecanej, drzej a vodsuzuju kde koho za blbosti, na což nemám právo, to já vim.

V: Jste člověk, který, když se mu něco děje, něco s čím nesouhlasí, se ozve?

02: No jistě. No ale nesmí bejt větší než já. A vono taky potom není dovolání, no... já vim jak to fungovalo za minulýho režimu.

V: Je to teď jiné?

02: Jak v čem, vono, pozor si musíte dávat furt a lidi sou stejný taky, jen záleží na příležitosti, kdy se můžou ukázat.

V: A jak Vaši situaci prožívá rodina?

02: Já nemám rodinu. Mám manželku ale... máme kocoura, psa a máme ještě asi 5 venkovskejch koček je živíme, no a pak takový starosti jako že jsem vyrobil 23 budek pro ptáky podle výkresu vod ornitologů, a tak no. A už jsme zase někde jinde, vidíte. Vy jste vůbec první živočich, kterej se se mnou vo tomhle baví. No... mate tam ještě nějaký votázky?

V: Já myslím, že už jsme téma vyčerpali.

02: A ještě jste se dozvěděla plno navíc. (Smích)

V: To máte pravdu, člověk někdy stočí hovor směrem, kterým by nikdy neřekl.

02: Jo to mně to jde.

V: Tak Vám pane Karle děkuji za Váš čas a nashledanou.

02: Nashle.

Příloha číslo 8 - Rozhovor C – respondent 03 – paní Marie

V: Ještě jednou dobrý den paní Marie. Na začátek Vás tedy znovu upozorním, že náš rozhovor bude zaznamenán na diktafon. Samozřejmě osobní údaje budou anonymizovány, tak aby Vás nikdo na základě rozhovoru nepoznal. Souhlasíte s tím, aby byl rozhovor nahráván?

03: Ano.

V: Děkuji. Paní Marie povězte mi, s čím tady v nemocnici ležíte a jak dlouho.

03: Něco.. asi 14 dní, no a ležím s nohou. Sem spadla a celou nohu... tak to dopadlo. To mám zlomený v kyčli, počkat ne v kyčli v nártu, nebo já nevím. Někde tady dole, tak jestli nárt nebo kotník, já už nevím.

V: Takže jste tu takových 14 dní, říkáte...

03: No asi tak, já už jsem po nemocnicích vod července, no všude možně.

V: Od července myslíte s tou nohou, nebo tomu předcházely jiné zdravotní problémy?

03: Né, to sem byla se srdcem, tak se mi to tam svíralo, no a se to táhlo.

V: A to jste šla od července z jedné nemocnice do druhé?

03: Né, to ne. Sem byla taky doma, ale pak zas něco... a takhle putuju, no, z jedný do druhý.

V: Jak to zvládáte, ty neustálé přesuny, z domova do nemocnice?

03: Není to příjemný, abych vám řekla pravdu. Vono stačí, že vám je mizerně a ty přesuny sem tam, a všude je to jiný, než si zvyknete a to a stejně, stejně vás nevyлéčeј. Daj vám prášky a běžte. A to je furt.

V: Trvá Vám, než si zvyknete na novou nemocnici, nové prostředí?

03: Jo, protože než zjistíte, jak to tam chodí, kdo je jakej a tak, a jak tam vařej, to já nemám ráda tu mletou stavu a ryby, ryby nesnáším.

V: Vy jste někdy potřebovala mletou staru?

03: Jo, kvůli zubům, sem si je jednou zapomněla a tak jsem měla kaše.

V: Říkala jste, že než člověk zjistí, kdo jaký je, a jak to kde chodí... myslela jste při tom na něco konkrétního?

03: No lidi, musíte zjistit nejdřív, kdo je jakej, jak se chová a tak.

V: Myslíte personál, nebo ostatní pacienty?

03: No i ty. Personál i pacienti. Po kom jako můžete něco chtít a po kom ne.

V: Když je Vám, někdo z personálu nesympatický, tak po něm nic nechcete?

03: Tak, ano.

V: Paní Marie, mám informaci, že příští týden, byste měla být přeložena do léčebny.

03: Já nevím, zatím mi nikdo nic neříkal.

V: Nikdo s Vámi nemluvil o tom, jaký bude další postup v léčbě, a jak dlouho tady v nemocnici ještě budete?

03: Ale tak jó, něco naznačovali.

V: Co naznačovali a kdo? Padlo slovo léčebna?

03: Pan doktor, jako říkal, že bych někam šla, asi i do tý léčebny, no, ale kerej den, to ne. Ani do který. Vona totiž dcera mi zařídí nějaký, jako lepší zařízení abyste rozuměla.

V: Víte, že máte právo rozhodovat o své další léčbě?

03: Tak, asi ano. Asi do toho mám co mluvit.

V: Jaká byla vaše první myšlenka, nebo pocit, který jste měla, když vám o možnosti překlada do léčebny řekli? Co Vás napadlo?

03: No... jako že to, není možný. Že sem myslela, i dcera myslela, že... že půjdu jinam, no...

V: Jinam, myslíte do toho, jak vy říkáte „lepšího zařízení“?

03: Ano, tak.

V: A co jste v tu chvíli pocítovala?

03: No, tak trochu sem se lekla, no...

V: Lekla, protože by Vám to zkřížilo plány s tím „lepším zařízením“?

03: Tak, ano.

V: A konkrétněji se s panem doktorem domluvíte později, až budete vědět, jestli pro Vás v tom jiném „lepším“ zařízení budou mít místo? A co je to za zařízení, jestli se můžu zeptat?

03: Který?

V: Mám na mysli, to, které Vám bude zařizovat dcera.

03: No, to je tady, já už jsem tam jednou byla, jmenuje se to...počkejte, začínalo to na.... Si nemůžu vzpomenout, ale je to tady kousek.

V: A jaké služby poskytuje?

03: No, staraj se tam o vás a hlavně je to tam moc pěkný, moderní prostředí a tak.

V: Nemyslíte náhodou xxxxxxxx? (pozn.: jde o domov pro seniory, provozovaný soukromou společností)

03: Ano, to je ono.

V: A je to tam lepší?

03: Je, určitě, já tam byla spokojená.

V: A řekla jste panu doktorovi, kam chcete jít?

03: Jo, řekla, mluvil i s dcerou, a že se ještě domluvíme.

V: Když jsme se bavili o léčebně, paní Marie, vy jste tedy v léčebně nikdy dříve nebyla?

03: Ne, ještě ne.

V: A setkala jste se s výrazem eldéenka?

03: Setkala, jistě.

V: A jaký na Vás to slovo dělá dojem?

03: Špatnej.

V: Špatnej? Co ten pocit vyvolává?

03: To, že až 7 na pokoji jich je, prej.

V: Až 7 na pokoji... myslíte počet pacientů, ležících na jednom pokoji.

03: No.

V: A to spatřujete jako nevýhodu, jestli to správně chápu.

03: No.

V: Kvůli čemu? Co si myslíte, že je na tom nevýhodné, co Vám na tom vadí?

03: No já nevím, já sem tam nebyla. Ale nemáte soukromí, nemáte klid, tam furt někdo chodí, jak na nádraží..., já jen jak slyším.

V: Slyšíte od známých?

03: Od známých no.

V: Někdo z rodiny v léčebně byl?

03: Ne, já bych chtěla do toho soukromého zařízení, radši, než do tý eldéenky. Ale musím napřed sehnat nějakou rehabilitační sestru, aby se mnou cvičila, protože tu tam nemaj.

V: Takže to soukromé zařízení, o kterém mluvíte, je domov pro seniory, a ne léčebna.

03: No, jo. Tak. Oni tam jako sestru normálně nemaj.

V: A pro tohle soukromé zařízení jste se rozhodla na základě toho, co jste slyšela o léčebnách?

03: Já už jsem tam byla dřív jednou. Ale jo, taky. Prostě tam nechci, do tý eldéenky, když vím, že tady je to dobrý.

V: A kdyby Vám nabídli jiné zařízení, ne léčebnu, ale jiné zařízení, než kam máte namířeno? Šla byste? Nebo za jakých podmínek?

03: To by záleželo na tom, jaký to tam maj. Kdyby jako v tý xxxxxxxx (pozn. domov pro seniory), tak asi jo.

V: A kdyby to bylo stejné v léčebně, jako v xxxxxxxx (pozn. domov pro seniory)?

03: To ale není.

V: To víte?

03: No a ne? Já bych řekla, že není. Je to léčebna...

V: Vadí Vám tedy víc to, že byste šla do prostředí, kde to neznáte, nebo že byste šla do léčebny?

03: Obojí.

V: Co na Vás udělalo ze zkušenosti Vašich známých největší dojem? Co Vás třeba přesvědčilo o tom, že tam nechcete jít?

03: No hlavně ta představa, že je tolik lidí na jednom pokoji, to člověka taky otravuje a záleží teda jaký lidi se sejdou, no. Ale tady v tom soukromém budu mít svůj pokoj.

V: Co si ještě vybavíte z vyprávění?

03: No hlavně to velké množství lidí, že jsou tam namačkaný na jednom pokoji. A ta jedna známá, ona to byla moje spolužačka z reálky, tak říkala, že u ní na pokoji zrovna umírala nějaká paní vedle a že to nebylo nic příjemného, ležet vedle, že jo. Dovedete si to představit?

V: Vzpomenete si ještě na něco?

03: Hmm, nevím.... Možná.. ještě jídlo sem slyšela, že tam nebejvá nic moc. To já si nemůžu tady stěžovat.

V: Jak je to dlouho, co Vaše spolužačka v té léčebně byla? Vzpomenete si?

03: No, přesně, nevím, ale ne víc jak rok, asi tak.

V: S čím tam byla?

03: Ona měla zlomenou nohu, jako já, ale vejš. Stehno, nebo tak.

V: Byla jste se tam za ní podívat?

03: Ne, to ne. Bylo to daleko, ona bydlí až (konkrétní město).

V: Co personál? Jaký v léčebnách je?

03: Jo, na to jsem zapomněla. Prej se tam často nemohli dozvonit, nebo že to trvalo moc dlouho, než někdo přišel. Lída pak prej přestala zvonit, radši.

V: Lída je ta spolužačka, jestli chápu dobře.

03: Jo.

V: Pročpak přestala zvonit?

03: No, že se styděla. Oni u toho maj řeči a tvářej se... že člověk pak se, že jo, bojí ...

V: Není možné, že měl personál hodně práce s jiným pacientem v tu chvíli?

03: To měli pořád... a pak slyšela, jak maj zábavu...

V: Myslíte si, že je to tak ve všech léčebnách?

03: Snad ne, tak mohla to bejt výjimka, že jo, lidi nejsou všude stejný.

V: A tam kam plánujete jít se to má s personálem jak?

03: Jsou tam hrozně milý. Třeba jednou se mi stalo, že nikdo na zazvonění nepřišel, ale jen jednou.

V: Paní Marie víte, jaký je celý název pro léčebny? Používá se pro to zkratka LDN.

03: Jo, léčebna ... léčebna pro nemocné, tak nějak?

V: Je to léčebna pro dlouhodobě nemocné.

03: Aha, no vidíte.

V: Slyšela jste něco o léčebnách pro dlouhodobě nemocné v médiích?

03: No, slyšela jsem, no...

V: Co jste slyšela?

03: No všelicos.

V: Zkusíte si na něco vzpomenout?

03: Že to je jako přetížený, a málo personálu a tak. Já nevím, já jsem tam ještě nebyla, tak jestli je to pravda, nevím. Dcera, ta jako někde četla, že ta péče tam a takový, není úplně dobrá.

V: V čem není dobrá? Co vyhledala za informace?

03: To nevím, jen říkala tak a tak, že to jako není tak dobrý a co ještě říkala Lída...

V: A byl to Váš nápad, že půjdete do toho soukromého zařízení, nebo to napadlo dceru?

03: No, to jako dcera s tím přišla, že by bylo dobrý jít tam. Si našla někde na tom počítači, že je tam jako ta péče dobrá, krásný prostředí, no co na tý eldéence není.

V: A vy jste s tím souhlasila hned, že půjdete tam?

03: Jó. Protože jak jsem říkala, co jsem slyšela...

V: Slyšela jako o tom soukromém zařízení? Nějaké recenze?

03: Ne, o léčebnách. Dcera jak na počítači jako hledala nějaký informace o léčebnách a tak tam lidi různě psali, jak to tam chodí a podobně.

V: Myslíte recenze lidí, kteří mají zkušenost s léčebnami pro dlouhodobě nemocné sami, nebo zkrze někoho, třeba příbuzné?

03: No, asi tak.

V: Mluvila jste o tom, že v tom soukromém zařízení je to moderní. Máte nějakou představu, jak to vypadá v léčebně? Krom toho, že je, jak jste sama řekla, hodně lidí na jednom pokoji?

03: Já vám řeknu, že vůbec nemám žádnou představu. Nemám, ne. Bylo by to pro mě takový překvápko.

V: A chtěla byste... měla byste zájem o to, dozvědět se dopředu o tom, jak to v konkrétní léčebně chodí, jak to tam vypadá...

03: Kdo se tam o ty lidi stará... no samozřejmě, samozřejmě bych chtěla vědět, jak to tam chodí, no ale sedm si nedovedu představit.

V: Sedm? myslíte těch sedm pacientů na jednom pokoji?

03: Jo.

V: Takže byste uvítala, kdyby za Vámi někdo přišel, nebo vám sem dali nějaký letáček s fotkami dané léčebny, jak to tam vypadá, jak to tam chodí, nějaké kontakty...

03: No hlavně jak to tam vypadá.

V: Možná že na internetu jsou nějaké stránky dané léčebny, kde jsou i fotky a další informace. Možná, že se tam i Vaše dcera dívala.

03: No, jo, jenže to je na počítači. Asi i dívala, já nevím, ale já bych to chtěla vidět sama. Jak já se podívám na počítač? Letáků maj všude plno, na léky a na choroby, na lázně sem tady taky viděla.

V: Takže byste chtěla letáček?

03: No, to bych byla ráda.

V: Paní Marie, myslíte si, že se léčebny pro dlouhodobě nemocné nějak liší, od nemocničních oddělení, jako je například tohle?

03: To já nevím, tady je to perfektní.

V: Jste tady spokojená.

03: Jsem moc.

V: A proč chodí pacienti do léčebny?

03: To já vůbec nemám představu. Nemám.

V: Napadají Vás nějaké otázky v souvislosti s léčebnou?

03: No zajímalo by mě to prostředí.

V: Myslíte tím i budovu, ve které se léčebna nachází? Nebo interiéry, personál?

03: Ale budovu tu já znám. Ale jaký to je vevnitř. A jak se tam chovají k pacientům. Tady si nemůžu stěžovat. No a hlavně dcera nechce abych tam šla, no. Protože to tam je zoufale zařízený, no.

V: A kdyby bylo rozhodnutí jen na Vás? Zkusila byste to?

03: Já sem spokojená v tom soukromém zařízení, tak proč to měnit. Tam můžu mít i svůj pokoj. Vono si to tam sice platím, ale je to lepší. Jenom co tam chybí, je ta rehabilitace, jinak je to tam krásný. Jestli to tam neznáte, tak to stojí za to, je to tam vopravdu exkluzivní. No, ale hlavně ta rehabilitace tam není, akorát bydlení a stravu a veliký peníze platíme, kolik, no asi 24 tisíc.

V: Co když se Vám nepovede sehnat tu rehabilitační sestru? Změní to něco?

03: No, to nevím. Nějak by se to asi udělalo.

V: A v tom xxxxxxxx (pozn. domov pro seniory), by Vás vzali i tak?

03: Jo, to jo. To jim nevadí.

V: Jak se cítíte před překladem?

03: Dobře, jak bych se měla cítit.

V: Nepocítujete nervozitu?

03: Ne, když vím jaký to tam je, ne.

V: Paní Marie, já myslím, že jsem svoje otázky vyčerpala. Chcete ještě něco dodat? Napadá Vás něco?

03: Já myslím, že ne. Tak snad Vám to k něčemu bude.

V: Já vám paní Marie moc děkuji za rozhovor. Mějte se hezky a ať se brzo zbavíte těch berlí.

03: Jo, to bych chtěla (smích).

V: Nashledanou.

03: Nashle.